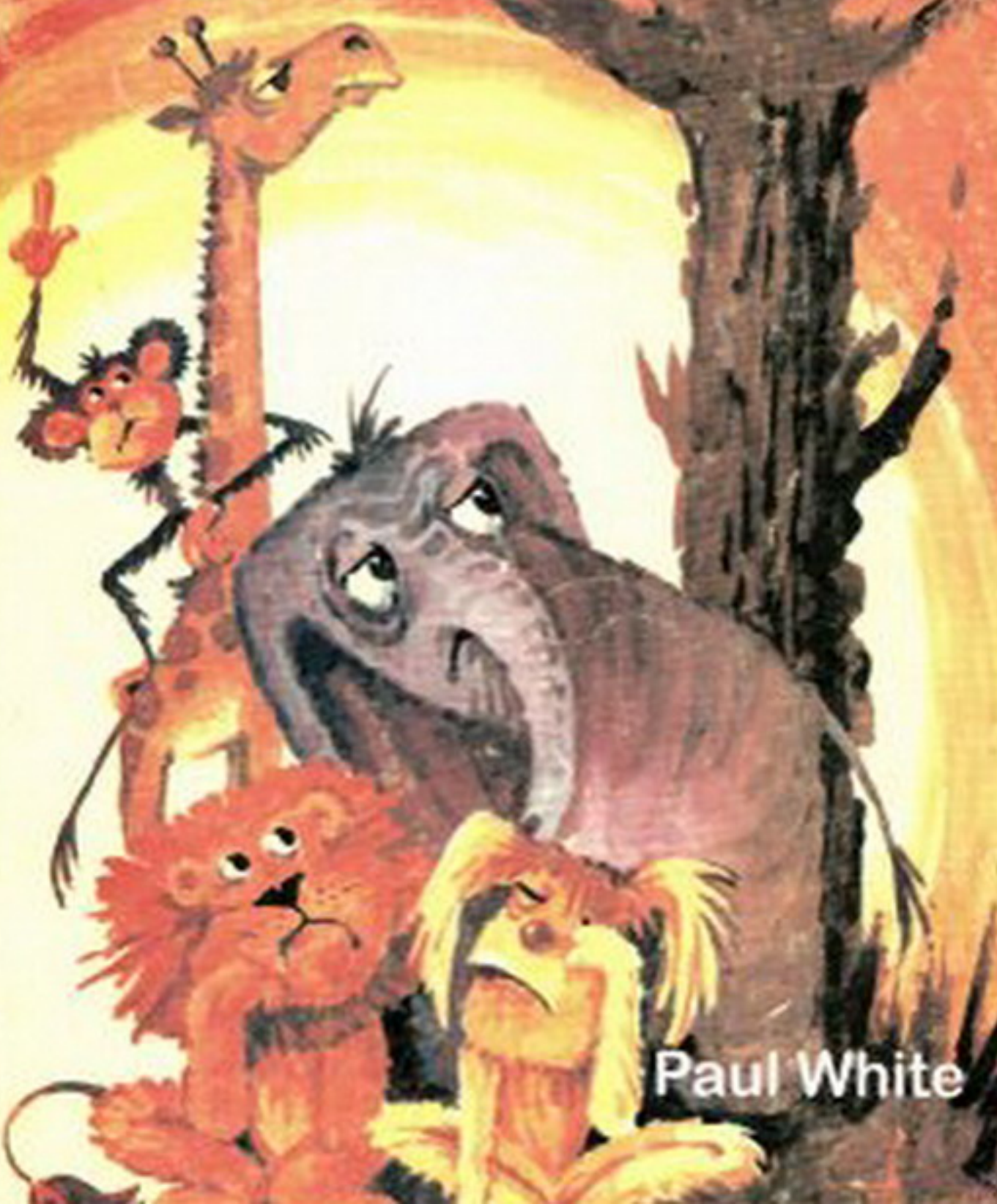

Sub copacul Buyu

Paul White

PAUL WHITE

Sub copacul Buyu

Cuprins:

Cuvânt înainte
Zidul cel mare
Capcana
La fel de sigur ca otrava
Nu poți să faci tu însuți totul
Maimuța care nu credea în crocodili
Știința despre hrănirea vulturilor
De partea greșită
De ce L-a trimis Dumnezeu pe Isus
Din leoparzii mici se fac leoparzi mari
Visul lui M`gogo

Cuvânt înainte

În stepa întinsă din vestul Africii se află spitalul doctorului din junglă. Daudi, unul dintre infirmieri, tocmai amestecă leacuri. Este după-amiază târziu, și umbrele se alungesc peste câmpie.

La ușa farmaciei stau în amurg pacienți flecărind împreună. În copacul noduros Buyu care se află deasupra lor se ceartă gălăgios vrăbiile. Când și când răsună un țipăt venind din jungla învecinată.

"Mi-e o frică groaznică de lei", începe unul dintre ei discuția. Capul și picioarele îi sunt încă strâns bandajate. Un băiat subțire și înalt trebuie mai întâi să termine de tușit, pentru a putea apoi să spună ce vrea:

"Eu numai când mă gândesc la șerpi mă trece un fior pe șira spinării.

Din spate se aude o voce obosită:

"D-apoi Kifaru, rinocerul! Picioarele lui fac să se cutremure pământul, iar cornul lui înfiorător..." Mai mult nu poate să spună, căci de febră și frică dinții îi clănțane tare.

Daudi cântărește în farmacie o pulbere albă și o varsă într-o sticlă.

"Dar și mai mult trebuie să te temi de Mbu, țânțarul, de căpușa Pappasi și de musca Hazi", spune el și apare în deschizătura ușii. "Acestea sunt într-adevăr animale mici, totuși omoară de o mie de ori mai mulți oameni ca toate animalele mari de pradă la un loc. Există însă ceva care e mult mai periculos și totdeauna mortal... Vreau să vă povestesc despre aceasta, continuă Daudi; "căci trebuie să cunoașteți exact ce este.

Câțiva oameni au adus iarbă și lemn uscat. Totdeauna când stau așa laolaltă își fac un mic foc.

"Câte laturi are această canistră?" Daudi ține în mână o canistră mare de ulei pe care oamenii o privesc curioși.

"Patru laturi", spune unul.

"Și pe lângă asta un fund și un capac", completează M`gogo. Daudi dă din cap. "Și pericolul despre care vreau să vă povestesc are multe laturi. Ascultați..."

Zidul cel mare

Mulți ochi se îndreaptă spre Daudi care stă în lumina focului. Cu vocea lui joasă el începe să povestească:

Toată jungla era agitată. Sub un copac Buyu s-au adunat într-o dimineață toate animalele ca să se sfătuiască ce era de făcut. Căci deodată, peste noapte, apăruse un zid uriaș de-a curmezișul junglei. El era înalt și lat și, după câte-și putea da seama Twiga girafa, foarte gros.

"Toate frumusețile țării noastre sunt de cealaltă parte a zidului", a urlat leul Simba. "Copacii cei verzi care ne dau umbră, lacul cel mare cu minunata lui apă albastră și izvoarele reci care coboară din muntele cel înalt". Urletul lui s-a sfârșit într-un mârâit rău.

"Așa e", se jeluia Twiga, "de partea aceasta sunt numai spini, praf și deșert. Și chiar și găurile de apă sunt pline de nămol!"

Faru, rinocerul, era furios. El sufla cu zgomot, tropăia, și ochișorii lui ardeau.

"Kah", și-și mișca limba încolo și înapoi ca o bandă de ferăstrău. "Ăsta da zid! Dar eu o să-l străpung!"

Toate animalele au dat din cap. Poate că era o soluție.

Faru s-a dat câțiva pași înapoi ca să-și ia avânt. Apoi s-a repezit cât de repede putea cu picioarele lui scurte spre zid. Praful s-a ridicat în vârtejuri sub copitele lui, iar cornul era ridicat amenințător în sus. Zidul se apropia tot mai mult. Faru și-a coborât capul: Rummmms!

Faru s-a dat înapoi clătinându-se buimăcit.

Dar zidul stătea în picioare, la fel de neschimbat ca și înainte. Rinocerul a simțit că ochii tuturor se îndreptau întrebător spre el. Suflând tare și-a mai luat un avânt: De data aceasta s-a proptit cu picioarele din spate de un copac puternic pentru ca avântul să fie mai mare și să poată fugi și mai repede. Pământul s-a cutremurat. Praful s-a ridicat în aer ca un nor, și rinocerul s-a izbit încă o dată de zid: Rummmms!

Dar și de data asta s-a dat înapoi clătinându-se. S-a ghemuit pe pământ și și-a pipăit cu atenție cornul strâmbat. Pe frunte i-a crescut vizibil un cucui mare, iar ochii îi erau dați peste cap. În capul lui însă parcă se învârtea ceva ca Kifulafumbe, vijelia.

"Da, da", a spus girafa Twiga după un răstimp, ca să deschidă din nou discuția, "cu adevărat e un zid puternic".

Jumbo, elefantul, și-a fluturat trompa și a dat din ciotul lui de coadă în același ritm; numai că nu la fel de repede.

"Aici e nevoie de un umăr puternic ca să răstorni un zid ca acesta", a trâmbițat el, s-a dus la zid și l-a încercat cu trompa după cum fac elefanții. Apoi s-a aruncat în zid cu umărul lui mare și puternic: o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori...

Dar zidul nu a cedat, nici măcar cât lățimea codiței lui. Jumbo s-a întors încet înapoi și a încercat și cu celălalt umăr. Din trompa lui ieșea răsuflarea ca niște norișori, în timp ce se tot izbea de zid. Într-un sfârșit s-a furișat epuizat într-o parte și s-a ghemuit lângă Faru.

"Într-adevăr", a recunoscut el gâfâind. "Prin acest zid nu există drum. El e prea gros".

Apoi s-a îndepărtat spre mlaștină ca să-și stropească rănile cu nămol răcoros și moale.

Atunci hiena Mbisi, cu râsul ei neplăcut, s-a făcut auzită:

"Pentru misiunea asta n-au ce căuta animale cu putere mare și cu minte puțină. Dar eu sunt cunoscută pentru șiretenia mea. Eu o să găsesc un drum în jurul zidului".

În glasul ei era un ton care le făcea pe multe animale să-și încrunte supărate fruntea. Twiga, care tocmai ronțăia câteva păstăi din coroana unui mărăcine, s-a uitat în jos din înălțimea ei maiestuoasă.

"O, sigur", a spus ea și și-a lăsat limba lungă să alunece în colțul gurii. "Arată-ne tu drumul înțelepciunii!"

Mbisi i-a întors spatele și a luat-o din loc, dispărând pe o potecă șerpuită de-a lungul zidului.

Soarele era în amurg. Animalele care așteptau simțeau cum le chiorăie mațele. Dar când și luna s-a ridicat deasupra zidului, încă tot nu se vedea nimic din hienă. Au apărut zorile unei zile noi. Dar Mbisi tot nu venise. Și a fost iarăși seară, dar Mbisi tot n-a apărut.

În ziua următoare s-au întâlnit iarăși animalele sub bătrânul copac Buyu și au așteptat împreună întoarcerea hienei, pe care o numeau în taină gunoierul junglei.

Cu greutate mari și cu ajutorul lui Nyani, maimuța, rinocerul Faru și-a îndreptat iarăși cornul. El se simțea iarăși proaspăt și curajos. Ndeje, pasărea, ciugulea căpușe din pielea lui și-i șoptea la ureche că toată treaba nu e nici pe jumătate așa de rea cum părea.

Jumbo elefantul își picura atent nămol răcoros pe spatele dureros. El trâmbița ușor și-și murmură cuvinte mângâietoare - cuvinte care păreau celorlalți ca niște tunete îndepărtate.

Twiga căuta de zor cele mai frumoase păstăi în vârful unui copac-umbrelă.

Nyani, maimuța, se văita și se certa cu cei din neamul ei. Nzoka, șarpele, stătea încolăcit pe nisipul cald și visa la mâncare. În sfârșit, la apusul soarelui; a venit Mbisi schiopătând din pricina labelor rănite. "Oh", a murmurat ea cu capul plecat, "a fost degeaba. Nu există drum în jurul zidului. El nu are nici început, nici sfârșit".

Nzoka și-a descolăcit încet trupul și și-a ridicat capul subțire: "Da", a sâsăit el, "voi sunteți puternici, șireți și puteți să alergați multe mile. Eu însă, Nzoka; pot să mă succesc în toate părțile și să mă strecur peste tot... Eu o să găsesc un drum pe sub zid".

Câteva clipe mai târziu, celelalte animale observau cum îi dispărea coada într-o gaură de lângă zidul care împărțea jungla. Ele au așteptat cu atenție, dar totul a rămas liniștit.

Timpul a trecut. Târziu după-amiază, o cioară s-a întors în capacul ei și-și croncănea cântecul de seară. Tocmai când celelalte animale voiau să plece spre casă, le-a fost atrasă atenția de un nor de praf de la baza zidului. Toții ochii s-au îndreptat spre acel punct.

Atunci a apărut deodată capul lui Nzoka întors cu spatele spre zid: "Da", a sâsăit el cu triumf sălbatic, "am reușit! Dintre toate animalele din junglă numai eu am găsit drumul spre cealaltă parte a zidului".

"Îmi pare foarte rău", a spus Twiga și și-a aplecat fățarnic gâtul lung până aproape de pământ. "Dar ești tot de aceeași parte ca și noi toți".

Nzoka a tresărit. A bătut mânios pământul cu coada și a strigat: "Da, mi-am scormonit galerii lungi prin pământ și totdeauna m-am descurcat foarte bine. Nimeni nu poate să facă ce am făcut eu. Nu există nici un drum pe sub acest zid.

"Asta-i foarte adevărat", a încuviințat Twiga dând din cap și și-a tras cu grijă limba înapoia buzelor ei groase.

Dar Nyani, maimuțoiul, a strigat: "Eu o să mă cațăr pe deasupra". El transpira de emoție în timp ce se legăna prins de creangă cu coada și-și relaxa mușchii. Cu un salt a fost pe zid și s-a cățărat tot mai sus. Dar cu cât

ajungea mai sus, cu atât mai mici erau pașii lui. Deodată, coada i s-a alungit speriată în sus - labele i s-au întins în gol.

A început să alunece, apoi a căzut rostogolindu-se în jos. El a aterizat pe spate chiar la picioarele girafei.

Nyani răsufla din greu.

"Kah", a găfâit el și s-a scărpinat din obișnuință: "Lipește-te de zid, Twiga. Vreau să mă prind de coada ta, apoi să mă cațăr pe gât și de pe capul tău să sar pe zid. Apoi mă voi putea cățara cu putere mare mai departe și voi ajunge în vârf".

Twiga a făcut ce voia Nyani. El s-a apucat de coada girafei, a sărit pe spatele ei, s-a cățarat pe gât, iar de pe cap a sărit pe zid și apoi s-a tot cățarat. Dar din nou, încă departe de vârf, i-a slăbit puterea, și animalele junglei l-au văzut pe Nyani căzând prin aer și rostogolindu-se în tumbe mari.

El s-a prăbușit pe pământ în fața picioarelor lui Jumbo. Acesta și-a întins trompa și a încercat să-i facă respirație artificială ca să-l pună iarăși pe picioare. Apoi l-a apucat de coadă și l-a ridicat în aer.

"Kumbe, Nyani", a mormăit el. "Care-i treaba cu drumul peste zid?"

"Păi", a găfâit Nyani cu efortul acelor care trebuie să vorbească cu capul atârând în jos: "Nimeni din toată jungla nu se cațără ca mine. Cu siguranță că nimeni nu poate trece peste zidul ăsta".

Acum încercaseră animalele tot ce era posibil. Dar nu au găsit nici o soluție. Nici prin zid, nici peste el, nici pe lângă el, nici pe sub el.

Atunci au observat dintr-odată că acest zid avea un nume. El era scris cu litere mari pe zid, dar nu-l puteau citi decât cei care înțelegeau ce însemna el: însă Twiga, girafa, nu știa ce să facă cu acest nume.

***

"Mda", spune Daudi în tăcerea plină de așteptare care s-a lăsat; "dar ele nu erau decât niște animale. Știți voi cum se numește acest zid? El nu poate fi străpuns. El este așa de înalt, încât nimeni nu-l poate trece prin cățărare, și nu există drum pe sub el sau pe lângă el.

Unul dintre ascultători, cu un bandaj gros peste ochiul stâng, se apleacă și spune: "Numele acelui zid este păcat."

Daudi încuviințează. "Așa e. Păcatul e zidul cel mare care ne desparte de Dumnezeu. Dar există oameni care știu că este totuși un drum spre cealaltă parte a zidului. Căci el are o ușă! Isus, Fiul lui Dumnezeu, spune: "Eu sunt

ușa. Cine intră prin Mine va fi salvat". De ce să mai rămânem atunci de partea aceasta a zidului?"

Flăcările focului de tabără își aruncă lumina pâlpâitoare pe fețele ascultătorilor. Unii dau gânditori din cap. Iar M`gogo își sprijină bărbia în pumni. Această istorie îl neliniștește.

Capcana

Perembi, vânătorul, a pus o capcană. Ea consta pur și simplu dintr-o canistră de ulei în care era făcută o gaură. Perembi o umpluse cu pietre și nisip, iar deasupra pusese un strat de nuci. El a adus capcana sub un copac Buyu din junglă. Apoi s-a îndepărtat repede și s-a așezat la umbră ca să stea la pândă.

Nu a durat mult până când au venit în număr mare tovarășele maimuței Nyani din neamul lor. Au și simțit în nas mirosul ispititor al nucilor. Pălăvrăgind cât le ținea gura, s-au apropiat..

Una dintre ele, Toto, s-a aventurat până la canistră. A apucat-o și a scuturat-o. S-a uitat apoi fix înăuntru și și-a băgat nasul în deschizătură. Aa, ce bine mirosea!

Mintea de maimuță îi spunea: N-ai decât să-ți bagi laba prin gaură, și toate nucile vor fi ale tale!

Toto s-a uitat în jurul lui. Mirosul care îi ajungea la nas vorbea o limbă clară. Repede ca fulgerul, a băgat laba prin gaura mică Și a apucat cât de multe nuci putea. Și acum repede afară cu ea! Dar încheietura îl durea și nu ieșea prin deschizătură.

Laba cu toate nucile nu ieșea pe gaură. Toto se văicărea tare. Iar celelalte maimuțe strigau ca din gură de șarpe. Una după alta se întreceau cu sfaturi bune. Toto trăgea cu toată puterea de labă. Dar nu ajuta la nimic.

Perembi știuse exact cât de mare să facă gaura. Twiga s-a ivit deodată de deasupra unui tufiș.

"Dă drumul la nuci, Toto", a strigat prietenește girafa, "și atunci vei putea să-ți scoți laba".

Dar în neamul maimuțelor nu era obiceiul să dai drumul unor nuci deja apucate.

Din nou a strigat Twiga: "Nu-ți dai seama? Nucile sunt cele care te țin. Dă-le drumul, și atunci ești liber!"

Vânătorul din umbră zâmbea pe sub mustață. A apucat sacul, a pus mâna pe băț și s-a dus încet spre maimuță.

Toto, de frică, a răsturnat canistra și o târa după el. Dar tot nu reușea să-și scoată laba.

Tovarășii lui s-au întors în coroana copacului Buyu scoțând țipete puternice.

"Dă drumul nucilor și fugi!" a strigat Twiga disperată.

Dar o maimuță adevărată nu dă drumul la ceea ce a apucat odată.

Toto țipa tare și voia să fugă, dar capcana îl ținea strâns. Perembi, vânătorul, a lovit cu bățul.

Amețit, Toto a căzut pe spate. Degetele i s-au desfăcut, și nucile s-au rostogolit iarăși în canistră. Laba îi era liberă, dar era prea târziu, căci Toto se afla deja în sacul mare și întunecos. Acționase ca o maimuță, și tot ca o adevărată maimuță fusese prins.

***

Multă vreme domnește tăcerea.

Daudi clatină trist din cap, apoi spune: "Cine poate rezolva această ghicitoare? Știți voi ce nume poartă această capcana?"

Se aude o șoptă de jur împrejur. Apoi cineva spune: "Numele capcanei este păcat.

Daudi încuviințează.

"Numai cine nu este mai deștept ca acea maimuță poate crede că va scăpa din această capcană, câtă vreme se ține strâns de anumite lucruri care îi aduc neapărat captivitatea și în cele din urmă moartea. De aceea spune Biblia: Plata păcatului este moartea".

La fel de sigur ca otrava

Daudi scrie cu degetul pe pământ: $1+1=2$

$2 \times 2 = 4$ "Asta știm"; spun băștinașii din jurul lui. "Doi ori doi fac patru".

"Sigur", spune Daudi, "socoteala este exactă!"

Toți râd, și Daudi continuă: "Este o ghicitoare. Fiți atenți".

***

Nzoka, tatăl unei familii de șerpi, era din categoria aceea de oameni cărora le era tot timpul foame, deși avea cine să-i facă de mâncare.

"Niciodată nu e destulă hrană ca să pot mânca pe săturate", s-a plâns el soției lui..

"Da", a sâsâit ea, și limba i se mișca încolo și înapoi ca fulgerul. "De ce nu-ți iei tu singur ceea ce-ți trebuie?"

Nzoka a scânteiat cu răutate: "Am cugetat mult la asta. Stomacul meu mă mână într-acolo. De acum înainte o să mă hrănesc în felul meu".

"Fii prevăzător!" l-a avertizat soția. "O să alergi spre pierzare. Căci unde începe stomacul tău, acolo ți se oprește mintea".

"O să fiu atent. Oricum n-are ce să mi se întâmple", a sâsâit Nzoka.

"Kah", a scuipat disprețuitor soția lui. "O să vedem noi!"

Nzoka a bombănit ceva despre soțiile care spun o mulțime de vorbe fără folos și apoi s-a dus șerpuind prin nisipul cald până în apropierea casei lui Perembi. Fiul acestuia avea șapte găini.

Cea mai harnică găină dintre ele se numea Kuku. Tocmai ouase un ou. Ea cotcodăcea tare, ca să știe toți.

Nzoka, al cărui stomac era de foame pur și simplu lipit de spate, a auzit-o. Ochii lui vicleni s-au rotit, și de plăcere limba i se mișca încolo și-ncăce.

"Dacă Kuku cotcodăcește, înseamnă că toate grijile mele pentru mâncare s-au sfârșit".

S-a târât încet spre casă.

Pereții din lut întăriți cu crengi al colibei suferiseră de soare și vânt. Aproape de pământ, stratul de lut căzuse de pe împletitura de nuiele. Nzoka a găsit o gaură între pământ și nuiele pe unde să-și vâre trupul subțire.

Acolo, în fața lui, lângă un vas mare cu paie, era oul!

S-a târât direct la el. Oul era minunat de cald, tocmai cum le place cel mai mult șerpilor:

Nzoka și-a deschis larg gura, și-a întins înainte capul, și într-o clipă oul dispăruse. Pe gâtul lui era acum o umflătură groasă. Apoi și-a băgat din nou capul prin deschizătură ca să iasă afară. Dar umflătura cu oul nu putea ieși. Atunci el a apăsă cu atenție coaja de marginile deschizăturii și a simțit deja scurgându-i-se în stomac toată minunăția de ou.

Apoi s-a apăsă cu trupul prin crăpătură; și astfel oul i s-a repartizat delicios în tot corpul.

Ajuns acasă, s-a încolăcit între rădăcinile marelui copac Buyu și a dormit somnul unui sătul.

Soția lui însă l-a trezit.

"Hei", l-a cicălit ea, "unde ai fost, ce-ai făcut?" Nzoka a dat nervos din coadă.

"Eu mă duc pe căile mele și-mi folosesc deșteptăciunea. Stomacul meu este așa de vesel, ca niciodată înainte când îmi făceai tu de mâncare". El a închis ochii, dar soția lui a continuat:.

"Da", a spus ea, "bagă de seamă. Alergi la pierzare! Vai de deșteptăciunea ta! Mă faci să râd!" Și a scuipat otrăvitor spre el. Nzoka a zâmbit îngăduitor. El era mulțumit. Soția lui era plină de cuvinte, dar stomacul lui era plin de ou.

Și în ziua următoare a auzit-o pe găina Kuku cotcodăcind.

Din nou a găsit gaura în zid și s-a târât prin ea înăuntru. A înghițit oul, și iarăși i s-a umplut stomacul cu un sentiment de plăcere, când a ieșit afară prin crăpătura din perete.

Când l-a văzut mai târziu soția lui stând încolăcit și mulțumit, s-a apropiat de el:

"Fii atent!" a scuipat ea cu răutate. "O să ai necazuri. Dacă continui tot așa, o să te prindă curând!"

Dar Nzoka a închis ochii când i-a auzit glasul și urmărea cu atenție chiorăitul mulțumit al stomacului lui.

În a treia zi aștepta deja plin de dor cotcodăcitul lui Kuku.

Gândindu-se la asta îi lăsa gura apă. Soția lui l-a avertizat iarăși. "Kah", și-a zis el, "asta nu-i deloc periculos". Și părea într-adevăr să nu fie nici o primejdie.

Dar fiul lui Perembi a spus în ziua următoare tatălui lui: "În fiecare zi o aud pe Kuku cotcodăcind, dar fără rost. Aș vrea totuși să știu ce se petrece". Și s-a ascuns în spatele lăzii cu cereale. '

Kuku și-a făcut oul și a cotcodăcit veselă și mândră ca totdeauna.

Afară, Nzoka a auzit sunetele care îi erau așa de plăcute și le-a urmat imediat. S-a strecurat printre nuielele din perete și s-a uitat cu grijă în jurul lui; dar nu era nici un pericol - doar niciodată nu fusese vreunul.

A înghițit oul. Ochii tânărului vânător îl observau.

Când Nzoka a ieșit afară la soare din umbra colibei, soția lui a spus copiilor ei:

"Vedeți, uite că vine tatăl vostru cel mâncăcios. El umblă pe căi greșite și periculoase care vor duce la descoperire și nenorocire..." Nzoka a săsăit furios și a dat cu coada după soția lui:

"Mai taci odată, palavragioaico!"

Perembi și fiul lui făureauă însă un plan și râdeau mulțumiți.

În ziua următoare, vânătorul a luat un alt ou și l-a pus într-un vas de lut pe foc.

Către ora patru, Kuku și-a căutat obișnuitul loc de ouat. Apa din vas a început să fiarbă, și oul din apă s-a întărit încet-încet.

După fapta împlinită, Kuku a alergat afară cotcodăcind tare. Nzoka, cu urechile ciulite, a auzit-o din depărtare.

Fiul lui Perembi a luat repede oul proaspăt făcut și a pus în locul lui pe cel fiert. Pe dinafară erau la fel.

Nzoka a ajuns la gaura din perete și s-a strecurat prin ea. De data aceasta nu s-a uitat nici la dreapta, nici la stânga, ci avea ochi numai pentru ou.

Ce vorbărie proastă despre pericol! El zâmbea șerpește când se gândea la asta.

Dacă ar fi fost mai atent, ar fi văzut ochii celor doi vânători pândind din spatele lăzii cu cereale. Dacă ar fi putut să se uite în spatele lăzii, ar fi văzut cum Perembi ținea strâns în mână un ciomag noduros.

Dar Nzoka era prea ocupat cu oul după care tânjea stomacul lui. L-a înghițit pofticios.

"Kah", se gândea el, "probabil că astăzi Kuku a avut temperatură. Ce cald e oul!"

S-a întors înapoi la gaură și și-a băgat capul prin ea. Apoi a frecat tare oul de nuielele din perete.

"Ce tare-i coaja astăzi!" a bombănit el.

S-a apăsât cu toată puterea de zid, dar coaja nu s-a spart. Tot mereu își îndesa gâtul printre nuiele. Trupul lui puternic se sprijinea de stâlpul care ținea acoperișul.

Neliniștit și speriat își învârtea coada prin aer. Oul întărit îl ținea de nu putea ieși.

Dar fiul lui Perembi a râs: "Leacul care te va vindeca de furat pare greu de înghițit, hoțule!"

A ieșit cu bățul ridicat din spatele lăzii cu: cereale.

La apusul soarelui, soția lui Nzoka observa împreună cu copiii ei cum târa hiena Mbisi trupul fără viață al tatălui lor.

"Hongo", spune Daudi. "Nimeni nu poate păcătui fără să moară. Și socoteala aceasta este exactă. Este un cuvânt greu și dur. Dar este exact!"

Când se scoală să plece, unii la colibe, alții în salonul de spital, M`gogo îl așteaptă pe Daudi la umbra marelui copac.

"Spune-mi mai multe despre aceasta", îl roagă M`gogo. Îl privește atent pe Daudi: "Mi-e teamă de asta".

"E bine când cineva se teme de asta", încuviințează Daudi: "Dar dacă îți deschizi urechile și-mi înțelegi cuvintele, vei scăpa de teamă. Măine seară îți voi povesti despre aceasta".

Nu poți să faci tu însuși totul

Nyani; maimuța, și prietenul lui, Tuku, au găsit într-o zi o nucă de cocos coaptă.

Sărind de pe o creangă pe alta își aruncau unul altuia cu îndemănare nuca. Erau neastâmpărați și făceau o mare gălăgie pe câmpurile pe care putrezeau încet grămezile de paie din anul trecut. Au alergat după nuca lor pe când se rostogolea tot mai repede pe povârnișul dintre copacii Buyu. Făcând niște salturi mari; nuca a sărit de pe malul înalt și a aterizat plescăind în vâlcea Matope.

Nyani și Tuku stăteau flecărind nervoși la marginea povârnișului. Vâlcea era plină de nămol; un loc periculos, pe care chiar și Jumbo, elefantul, îl ocolea, pentru că rămâneai prins în mlaștina vâscoasă și te cufundai tot mai tare în ea.

Tuku stătea pe mal și se uita la nuca de cocos zăcând ademenitor în vâlcea și pe care n-o putea ajunge.

"Tu, Nyani, fii atent că mă duc s-o iau", s-a lăudat el. Și-a proptit picioarele de un pietroi și a sărit jos. A aterizat foarte aproape de nucă. Labele i se umpluseră de nămol; dar după obiceiul maimuțelor și le-a șters repede de coadă. A apucat nuca și s-a uitat râzând la Nyani, care era sus: "Vezi, deja am luat-o!"

Acum voia să se întoarcă înapoi la mal, dar piciorul lui stâng era prins tare. A încercat să se ajute cu cel drept, cum obișnuiește să facă o maimuță în asemenea cazuri. Dar înainte de a fi putut pronunța tare cuvântul cocos, ambele picioare erau împotmolite în nămolul gros. Tuku a aruncat nuca. Dădea din mâini și striga. Picioarele se afundau tot mai mult în nămol. În spaima lui a strigat către prietenul de pe mal: "Ajută-mă!"

Dar Nyani se scărpină doar în neputința lui. Nici el nu era mai șiret ca celelalte maimuțe. Așa că se văicărea cât putea, căci pentru văicăreală n-ai nevoie de prea multă minte.

Tuku, care se scufunda tot mai mult, a strigat: "Ce să fac?" Nyani s-a agățat cu coada de o liană și se legăna încet încolo și înapoi, gândindu-se încordat.

Tuku dădea din mâini tot mai agitat. Deja mlaștina îi ajungea acum până aproape de genunchi. Cu cât se lupta mai mult să iasă, cu atât mai adânc se cufunda. Și cu cât se scufunda mai adânc, cu atât mai tare dădea din mâini.

În sfârșit lui Nyani i-a venit o idee. "Am găsit, Tuku", a strigat el. "Tu ai o mustață mare! Apucă-te de ea și trage-te afară!"

Glasul lui Tuku s-a frânt de bucurie. Acum era salvat. El și-a apucat firele de păr și s-a tras cu toată puterea în sus. Aproape părea că o să reușească. Dar i-a trosnit numai șira spinării. Mlaștina urca tot mai sus și mai sus.

Tuku s-a agățat de firele de păr ale mustății și continua să se tragă.

Nyani fugea agitat încolo și înapoi pe mal și striga: "Trage-te odată afară!"

Dar mlaștina urca tot mai mult. Îi ajungea lui Tuku până la brațe, îi apăsa coastele și-i tăia respirația. În cele din urmă a ajuns până la gât. Tuku de abia mai putea înghiți.

Mlaștina a ajuns la bărbia lui Tuku. El se lupta disperat ca să-și țină la suprafață gura și nasul. Dar mlaștina urca.

Ochii lui Tuku se roteau îngrozitor. El și-a prins botul cu labele și-l trăgea în sus cu toată puterea. Dar tot ce mai vedea Nyani din prietenul lui erau două labe de maimuță ridicate în sus și încleștate pe niște fire de păr smulse din mustață.

Apoi suprafața mlaștinei Matope s-a liniștit treptat, și câteva cercuri de unde erau ultimii martori despre Tuku maimuța, care a vrut să se tragă de propria mustață afară din mlaștină.

Printre zgomotele care răzbat noaptea din junglă se amestecă și oftatul prietenilor lui M`gogo.

"Cum se numește această mlaștină Matope?" întreabă Daudi. "Ajungi ușor în ea, dar nu mai ieși niciodată singur din ea.

M`gogo răspunde gînditor: "Numele adevărat al acestei mlaștini trebuie să fie păcat".

Daudi încuviințează. "Și eu am ajuns odată în această mlaștină și am încercat să mă scot prinzându-mă de propriul meu păr. Și eu am crezut mai întâi că aș putea să mă salvez singur. Dar cu cât mă osteneam mai mult să devin mai bun, cu atât mai adânc mă scufundam. Și atunci am văzut pe cineva stînd pe mal. Nu-i puteam recunoaște fața, dar mâna pe care mi-a întins-o avea o cicatrice adîncă. "Dă-mi mâna", mi-a zis el, "numai eu te pot scoate de aici".

Dar eu mă gîndeam: "Așa să fac? Oare n-ar fi mai bine să mă lupt mai departe și să încerc să ies singur?" - Apoi am simțit cum sunt tras în jos de mlaștină și mi-am dat seama că cei care rămân în mlaștină trebuie să moară

în mlaștină. Am văzut că nu exista altă cale de ieșire. Atunci mi-am pus mâna în mâna lui, și el m-a tras afară.

Pe mal mi-a spus: "Urmează-mă, căci eu am venit ca să-ți dau viață; o viață nouă." Și așa m-am dus după el. Au fost vremuri când am alunecat iarăși în mlaștină. Dar de fiecare dată mâna lui era acolo și mă trăgea din nou afară.

N-are nici un rost să urmați pe altul. Mâna lui întinsă este prezentă de fiecare dată, și el e foarte puternic. Nu trebuie să faceți nimic altceva decât să vă puneți mâna un mâna lui. El o ține tare, căci El este Cristos, Fiul lui Dumnezeu.

Maimuța care nu credea în crocodili

"Nuu", striga Titu, unul dintre nepoții lui Nyani, maimuța, "nu și iarăși nu, pur și simplu nu cred". El se legăna cu coada de unul din marii copaci Buyu și se strâmba la unchiul lui.

Nyani stătea ghemuit pe pământ și se căuta de păduchi cu râvnă și cu un vizibil succes. Se sinchisea prea puțin de glasul țipătorului de sus din copac.

Dar Titu se văicărea mai departe: "Când eram mic, voiați să mă speriați cu un crocodil înfiorător cu ochii scânteietori care mă mănâncă dacă nu ascult. Voiați să mă faceți să cred că există o dihanie la fel de mare ca un copac doborât și că pielea lui ar arăta ca lutul uscat, iar coada lui ar fi mai puternică ca trompa elefantului Jumbo".

"Titu, tu ești o maimuțică mică cu mintea și mai mică", a răspuns încet Nyani. "Crocodilii arată exact așa cum i-ai descris: Iar pe maimuțe, mai ales pe cele mici, ei le privesc ca pe niște delicatese alese":

"Da, da", l-a întrerupt Titu nervos și și-a strâmbat disprețuitor gura. "Povestește liniștit mai departe. Dinții lor sunt mai ascuțiți ca ghearele lui Chewi, leopardul, au o piele mai groasă ca rinocerul Kiaru și un bot mai mare ca Kiboko, hipopotamul".

Ochii lui Nyani s-au întunecat de supărare. El s-a aplecat repede ca fulgerul și s-a aruncat spre maimuțică, dar Titu a sărit cu îndemânare pe o creangă mai sus și a râs.

"Da, da, știu. Dar acum m-am făcut mare și am ceva mai bun de făcut decât să vă cred basmele".

Preț de o clipă, Nyani a uitat să se scarpine. De mânie nici nu putea vorbi. A început să sară cu niște salturi mari de pe o creangă pe alta prin coroanele copacilor Kikuju până la marile stânci cenușii. Acolo s-a lăsat jos ca să cugete în liniște la bădărănia tineretului în general și mai ales la maimuțele mici care nu vor să creadă în crocodili.

Titu a zărit-o pe Twiga, girafa, care ronțăia vârfurile verzi ale unui tufiș. El s-a cățarat la aceeași înălțime ca și capul ei și a salutat cu respect, cum e obiceiul în junglă.

"Twiga, ai auzit de un animal cu piele groasă, cu o coadă puternică, cu ochi vicleni, care se târăște pe nisip și poate înota în apă?"

Twiga a apucat cu limba ei lungă și neagră câteva frunze. "Desigur, a spus ea mestecând, "te referi la crocodil. El nu este tocmai drăguț, dar în schimb are o poftă cu atât mai mare. El trăiește în bălți și mlaștini și în râul cel mare. Am o mătușă care odată..."

Atunci Titu a întrerupt-o strigând și i-a făcut cu tifta. "Aha, ai vorbit cu unchiul meu Nyani, și el ți-a spus să-mi vinzi gogoși. Kah, eu nu cred în crocodili!"

El a coborât pe pământ și a alergat spre un copac roșu de la celălalt capăt al luminișului. Acolo a spart cu zgomot câteva păstăi. Se putea vedea clar că nu prea știa de purtare frumoasă chiar pentru o maimuță. Pe un tufiș din apropiere ședea Ndudumizi, o pasăre numită culic mic.

"Tu ești o pasăre deșteaptă, Ndudumizi", a spus Titu. "Ai auzit cumva ceva despre un animal care este la fel de mare ca un trunchi. de copac, a cărui coadă este la fel de puternică ca trompa elefantului Jumbo, ai cărui dinți sunt mai ascuțiți ca ghearele unui leopard? Cică trăiește în apă și are o poftă deosebită pentru maimuțici".

Ndudumizi se balansa atentă cu coada ei lungă și neagră. "Da, maimuțico", a spus ea, "te referi cu siguranță la crocodil". Dar înainte de-a mai putea vorbi, Titu a aruncat după ea eu păstăi și a plecat de acolo. A ajuns la niște stânci la umbra cărora obișnuia să doarmă în timpul zilei Mbisi, hiena.

Mbisi era cunoscută din pricina. obiceiurilor și concepțiilor ei urâte. În prefăcătorie și fățărnicie nu era întrecută în întreaga junglă decât de vulturi.

"Tu umbli mult, Mbisi", a spus Titu, "și știi o mulțime de lucruri care se întâmplă noaptea. Tu ai un miros fin și ochii tăi sunt mai buni. Ai auzit vreodată de un animal care e la fel de mare ca un trunchi de copac, cu pielea mai groasă ca cea a rinocerului și care arată ca lutul uscat în soare? De un animal cu ochi șireți, eu o coadă puternică și cu un bot mare, care mănâncă deosebit de bucuros maimuțe mici? Toți încearcă să mă facă să cred că există așa ceva în apă".

Hiena a râs cu râsul ei urât.

"Ești o maimuță șireată, Titu. Știi", a spus ea, "cei mari îți spun povești ca să nu te duci la apă și să nu te vezi în oglinda liniștită a apei ce frumos ești. Ce zici, cât de minunat te-ai vedea la lumina lunii în apa liniștită a băltoacei de lângă râul cel mare!"

Titu a chicotit cu glas ascuțit. El se mișca cât de distins putea ca s-o impresioneze și mai mult pe hienă.

Când hiena a văzut asta, a râs batjocoritor și l-a înțepat: "Arată-le că ești mai șiret ca toți! Astăzi e lună plină; du-te la apă și caută animalul sălbatic cu botul mare, cu coada groaznică și cu pielea neînchipuit de groasă!" Apoi s-a ascuns de el.

Titu de abia putea să aștepte asfințitul soarelui: Luna urca încet pe cer. Încet, cu inima bătându-i în piept, s-a furișat până la băltoaca ce servea animalelor de adăpătoare. El a văzut urmele lui Simba, leul, și aproape a dispărut în urmele uriașe ale rinocerului. Apoi a văzut înaintea lui apa liniștită și argintie.

S-a aplecat asupra ei și și-a văzut propriul chip oglindit. Se uita încântat înspre chipul din apă, când i-a trecut brusc prin minte scopul pentru care venise aici. Nu chiar așa de tare cum ar fi vrut, a strigat: "Nu există crocodili și nici nu au existat vreodată".

Un râs gros dinapoia lui l-a făcut să-l treacă un fior pe spate. Dar el căuta să se convingă că nu e decât prepelița Kwale care cântă cântecul de leagăn pentru puișorii ei.

Titu a observat un lemn care trecea în liniște peste apă. Pe deasupra lui era lut întărit. Lemnul a ajuns la mal și a dispărut în umbră. Lângă el foșnea iarba.

Trebuie să fie vântul, gândea el, deși apa era perfect liniștită. Din nou a auzit râsul cel gros.

"Nu există crocodili!" a strigat Titu cuprins brusc de frică.

"Așa e, maimuțico", a spus o voce groasă din spatele lui, "foarte folositor și adevărat".

Înspăimântat, Titu s-a întors. Ceva mare și întunecat se mișca spre el, și se vedeau deja doi ochi aprinși. Deodată, un bot mare s-a repezit spre el să-l înșface. Un bot cu dinți mai mari ca ai lui Simba, leul. Ei se apropiau înspăimântători. Titu simțea o răsuflare fierbinte care mirosea a mlaștină și a carne putrezită.

"Ha!" a grohăit tare animalul. "Vrei să zici că eu nu exist?"

Încă o dată s-a mișcat botul uriaș, apoi s-a închis cu zgomot. Dintre dinții cei mari s-a auzit țipătul îngrozit al unei maimuțici, și o voce groasă a mormăit:

"Așa deci, eu nu exist: Ei bine, în orice caz tu ești cea care nu mai există acum, maimuțico".

Multă vreme rămâne tăcere în jurul figurilor care stau ghemuite în noaptea tropicală. Numai vreascurile trosnesc în foc. "Ei?" întreabă Daudi.

"E adevărat", se aude un glas din spate, "există crocodili". "Și Titu?" se interesează Daudi.

"Prea târziu și-a dat seama. Când a crezut, deja era prea târziu". Vocea lui M`gogo sună ciudat de răgușită.

"Auziți", spune Daudi, "dacă spunem că nu există crocodili, ne înșelăm pe noi înșine."

M`gogo dă din cap cu tărie.

Atunci Daudi continuă: "În Biblie scrie: Dacă spunem că nu. avem păcat ne înșelăm pe noi înșine și nu pe alții, și adevărul nu este în noi. Vedeți să nu faceți și voi ca maimuța Titu."

M`gogo zâmbește. Încet-încet începe să înțeleagă.

Știința despre hrănirea vulturilor

Nyani, maimuța, îi ura pe vulturi.

Dar Tichi, vărul primar al celei de a doua soții a lui, era un prostănac incorigibil. El se făcea că urăște vulturii. Dar în realitate ciocurile lor ascuțite, gâturile lor fără pene, felul cum își răsfirau coada făceau o impresie puternică asupra lui.

Într-o zi, un vultur s-a lăsat jos în apropierea copacului unde trăia familia lui Tichi.

Tichi urmărea cu atenție orice mișcare a păsării nemernice. Tichi s-a uitat în toate părțile.

Nimeni nu se vedea. Atunci a aruncat repede în jos ceva de mâncare pentru vultur.

Dar o voce lăuntrică îl avertiza să se ferească de vulturi. Așa că a început să țipe brusc și să dea din labe ca să gonească vulturul.

În ziua următoare au venit doi vulturi. Ochii lui Tichi străluceau când îi observa printr-o gaură din frunziș. S-a uitat pe furiș în jurul lui, dar nu se vedea nimeni. Din nou a aruncat hrană păsărilor nemernice.

Ele au venit mai aproape și au strigat de l-au asurzit pe Tichi. Curând au venit mai mulți vulturi. Ei au îndrăznit să vină tot mai aproape, căci Tichi îi hrănea tot mereu. Apoi a strigat la ei cu un glas care s-a auzit până la mărăcinii din depărtare și s-a făcut că aruncă cu pietre. Poate că păsările s-ar fi speriat dacă în loc de asta nu le-ar fi tot dat de mâncare.

Vulturii au dat din aripi, dar n-au plecat de acolo.

Twiga, girafa, vedea toate acestea din locul ei preferat aflat în spatele tufișului și clătina tristă capul. Ea știa că oricine hrănește vulturii provoacă nenorocire.

A trecut o săptămână.

Vulturii nu se mai țineau la distanță. Ei veneau până la trunchiul copacului și mâncau lacomi toată mâncarea pe care le-o arunca pe ascuns maimuța.

El îi observa fermecat, deși îi tremurau genunchii de frică.

Pe la căldura amiezii din ziua următoare, vulturii obraznici zburau în cercuri largi tot mai aproape de copacul Buyu. Tichi striga ca un sălbatic. Dar ei croncăneau numai și se lăsau bătând din aripi în copac. Ciuguleau sălbatic hrana..

Deasupra lor, alți și alți vulturi tot veneau. Ei au umplut copacul și se apropiau tot mai mult de Tichi.

În groaza lui, Tichi a început să lovească cu un băț noduros în jurul lui, dar cu prea puțin folos.

Vulturii, pe care îi ademenise el, l-au copleșit repede.

Cu ciocurile lor urâte l-au încolțit. Țipătul lui ascuțit după ajutor a fost înghițit de croncănitul vulturilor.

La apusul soarelui, Nyani s-a întors din junglă. L-a apucat groaza când a văzut osemintele albe ale vărului primar al celei de a doua soții a lui zăcând sub copacul familiei lui.

"Kah", spune unul din ascultători și se scutură, "o să visez urât la noapte".

"Da, da", spune un altul și se prinde de scaunul pe care a stat. "Parcă și văd capul cu gâtul fără pene cu dinții lui înfiți în mine.

Daudi zâmbeste, dar devine imediat serios.

"Unii. dintre voi mi-au spus că niște gânduri murdare caută să pună stăpânire pe ei. Povestea aceasta dă un răspuns bun la problemă. Dacă dați din nou hrană acestor gânduri prin ce vedeți, auziți sau spuneți, atunci ele se vor roti peste voi și peste viața voastră.

Dacă le lăsați să flămânzească, atunci zboară de la voi: Numai când le hrăniți vor veni în număr tot mai mare. Multe inimi sunt ronțuite de aceste ciocuri diavolești".

"Hongo", își spune încet M`gogo, "cuvintele acestea mi se potrivesc".

De partea greșită

Deja de o oră întreagă se uită M`gogo pe fereastra farmaciei. Daudi zâmbește în sinea lui în timp ce amestecă pulberi. Acum va spune poate M`gogo ce l-a adus la farmacie.

"Dar cum?" întreabă deodată M`gogo. Daudi ridică privirea în sus. "Ce, cum?"

Fața lui M`gogo se întunecă: "Cum pot să scap de păcat?" Daudi lipește o etichetă pe sticla pe care tocmai a umplut-o, apoi răsfoiește într-o carte uzată.

"Aici scrie: Pocăiți-vă și întoarceți-vă la Dumnezeu pentru ca să vi se ierte păcatele".

M`gogo își rotește ochii. "Cuvintele acestea sunt prea mari pentru mintea mea", răspunde el puțin neajutorat.

Pe Daudi îl cheamă acum alte îndatoriri. "Așteaptă până diseară", îl liniștește el, "atunci o să stăm iarăși laolaltă".

După apusul soarelui se așează iarăși ghemuiți în cerc în jurul focului.

Numai Daudi stă pe un scaun pe care l-a adus M`gogo și începe să povestească.

Nyani, maimuța, avea un cuțit pentru tăiat drum prin desișul unei păduri, căruia îi dăduse numele de Panga. Panga era pentru el mândria vieții lui, și maimuța îl ascutea cu putere și iscusință de piatra netedă de sub copacul Meninga care creștea lângă- marile stânci de granit. Așa de ascuțit era cuțitul, încât putea să-și radă cu el părul de pe coadă.

Tot mereu le avertiza pe maimuțicile din neamul lui.

"Să nu puneți mâna pe Panga! Dacă prind pe unul din voi că atinge tăișul cu laba, o să simtă el latul cuțitului acolo unde este blana mai rară".

Micul Tabu asculta aceste avertismente cu sentimente amestecate. El era într-adevăr încă mic și foarte prost. El flecărea; se scărpină și se da în leagăn pe o creangă înaltă. Ce-ar fi dacă tocmai el va atinge marele cuțit al lui Nyani, cea mai bătrână maimuță din tot copacul!

Într-o dimineață s-a adunat sfatul tribului. Nyani și ceilalți bătrâni ședeau la tacale în jurul mării stânci de la umbra copacului Meninga.

Tabu ședea singur pe o creangă din copacul familiei. S-a uitat pe furiș spre Panga, dar imediat și-a întors privirea în altă parte. Inima a început să-i bată năvalnic.

Din nou s-a uitat la cuțit. Cum mai strălucea lama! Tăișul era puternic și lucitor, mânerul șlefuit neted.

Ochii lui scânteiau. S-a lăsat mlădios pe pământ. L-a atins pe Panga cu precauție. Cu adevărat, mânerul era la fel de neted după cum și părea. Coada i s-a încolăcit tandru în jurul mânerului, și deodată a trecut ca un trăsnet prin trupul lui. Coada i s-a întins, și ca din întâmplare a apucat cuțitul.

Ținând cu labele mânerul, a sărit pe o creangă înaltă. Acolo a stat foarte liniștit și a privit tăișul scânteietor. Gura i s-a strâmbat într-un rânjet. Și el putea acum să-și radă părul de pe coadă.

Aproape i-a căzut cuțitul din mână când s-a ivit în apropierea lui capul lui Twiga, girafa.

El a salutat-o pe Twiga cu o politețe aleasă, și cu toată mândria de care este în stare o maimuțică i-a spus:

"O, Twiga, cu acest cuțit mare pot să tai acum creanga asta".

A scuipat în mâini, a apucat strâns cuțitul și și-a încolăcit coada în jurul crengii.

Apoi a lovit creanga de-au sărit așchii.

Twiga s-a retras repede înapoi și a clipit din ochii ei blânzi.

"Fii atent, micuțule! Ești pe partea greșită! Așează-te mai bine în așa fel, încât spatele tău să stea lipit de trunchi".

Dar Tabu era mult prea ocupat ca s-o audă. El a mai scuipat încă o dată în labe și a lovit și mai puternic.

Așchiile săreau în sus..

Vocea lui Twiga a devenit mai insistentă. Ea a spus rar și clar: "Schimbă direcția, maimuțico, cu spatele de trunchi ești în siguranță, dar unde ești acum..."

Cu ochii strălucitori, Tabu a mai lovit o dată. O așchie mare a zbârnâit pe lângă urechea lui Twiga. Micuțul însă rânjea triumfător.

"Cu un asemenea cuțit...", a început el, dar un trosnet puternic l-a întrerupt. De spaimă, Tabu l-a lăsat pe Panga să cadă și s-a tras tremurând mai departe spre vârful crengii.

"Hei", a strigat Twiga cu limba ei lungă și neagră plescăind de emoție, "vino înapoi, Tabu. Sari peste locul unde ai tăiat și treci de partea cealaltă, pe capătul sigur de lângă trunchi".

Dar Tabu tremura și trăncănea numai, pe când creanga se apleca tot mai mult.

Twiga s-a apropiat și a încercat să-l convingă:

"Tabu, fii cuminte, vino înapoi. Dacă nu înțelegi că stai pe partea greșită, atunci se întâmplă o nenorocire!"

Din nou a pârâit creanga, și Tabu s-a tras și mai spre capătul ei. "Gândește-te bine și vino înapoi", a strigat Twiga. "aceasta este ultima șansă".

Dar Tabu, amețit de frică, a clătinat din cap și s-a tras până la capătul crengii.

Creanga s-a lăsat tare în jos.

"Repede", a strigat Twiga, "vino înapoi, repede!"

Dar, cu un pârâit îngrozitor, creanga s-a rupt. În apropiere nu era nimic de care să se prindă Tabu. A căzut cu capul în jos și s-a lovit de un pietroi.

A rămas nemișcat, zăcând pe pământ lângă Panga. Ochii lui Twiga priveau triști.

"I-am spus de atâtea ori să fugă în cealaltă direcție", a spus girafa gânditoare.

Grupul din jurul focului se gândește la soarta maimuțicii.

Daudi scoate o bucată de hârtie din buzunar; o rulează, o bagă în foc și-și aprinde felinarul de vânt. "Și voi, spune el și arată spre ascultătorii lui, "și voi sunteți pe partea greșită. Biblia spune: Schimbați-vă mintea. Veniți în partea cealaltă și întoarceți-vă la Dumnezeu ca să vi se ierte păcatele.

El se ridică și intră în spital.

Când M`gogo a cercetat totul cu de-amănuntul, își spune: "Și eu sunt încă pe partea greșită".

De ce L-a trimis Dumnezeu pe Isus

"Hongo", spune Daudi; "fiecare dintre voi îl știe pe Chibua, cățelușul meu cu ochii veseli care dă tot timpul din coadă.

Capetele din semiîntunerice încuviințează.

În urmă cu câteva săptămâni l-am luat pe Chibua să semănăm arahide. După ce am pregătit stratul - eu cu sapa, iar el cu lăbuțele de dinapoi, am început să plantez. Am tras brazdele și m-am pus pe treabă.

Dar am descoperit curând că Chibua venea în spatele meu, și tot ce plantam eu scotea el prin scurmare cu labele.

Atunci m-am întors și i-am spus: "Ești un cățeluș prost!"

El a sărit spre mine. Ochii îi străluceau și dădea din coadă de bucurie.

"Auzi", i-am spus, "din nucile pe care le seamăn trebuie să trăim mai târziu. Dacă tu scoți sămânța afară, nu va mai fi nici o recoltă. Atunci tu și cu mine vom muri de foame. Nu e voie să se dezgroape arahidele semănate!"

El a dat din coadă, și eu mi-am spus: "I-am explicat prietenește despre ce-i vorba; acum a înțeles".

În ziua următoare iarăși a venit Chibua cu mine. Și la fel ca și în ziua dinainte, a scos nucă după nucă din pământ.

Atunci l-am prins și i-am tras o mamă de bătaie.

Foarte uimit, a început să urle și și-a băgat supărat coada între picioare. Strălucirea veselă din ochii lui a dispărut.

"Chibua", i-am spus eu mânios; "dacă scoți sămânța, nu vom mai avea recoltă, și va trebui să murim amândoi de foame": Câinele s-a rușinat și s-a frecat de picioarele mele. Acum a înțeles, mi-am zis eu. Totul depinde de tonul aspru al vocii. Acum totul este în ordine.

În ziua următoare am luat un os cu mine. Este bine, gândeam eu, să răsplătești ascultarea.

Din nou am pus nuci în pământ. Când am fost gata cu primul rând, l-am văzut venind pe Chibua. Tocmai voia să înceapă să scurme. Atunci i-am dat

osul cu carne. Ochii lui au strălucit de bucurie, și coada nu i se mai liniștea deloc.

Fusesem bun cu el, și mă gândeam: Trebuie că și-a dat seama că nu putem recolta nimic dacă scoate afară nucile. Fără recoltă ar fi foamete, griji și moarte.

Dar în ziua următoare el a început din nou să scurme.

Eram trist și consternat. M-am așezat sub copacul Buyu și am meditat multă vreme.

Cum să-l fac pe Chibua să înțeleagă?

Vorbisem prietenește cu el și-l mustrasem cu asprime. Apoi l-am și răsplătit. Am încercat în toate felurile posibile să-l fac să înțeleagă. Ce să mai fac acum? Mai exista o singură posibilitate. Să devin câine și să-i vorbesc pe limba lui. Atunci ar fi putut să mă înțeleagă.

Pe când mă gândeam la asta, mi-a trecut prin minte că din același motiv L-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său Isus. El a devenit Om ca și mine, S-a născut ca mine și a crescut ca mine. Viața Lui a fost ca viața mea. Și El a trăit ca eu să-L pot înțelege pe Dumnezeu. Căci eu pot să-L înțeleg pe Dumnezeu numai când mă gândesc la Isus.

Din leoparzii mici se fac leoparzi mari

Perembi, vânătorul, se furișa încet prin junglă. În mâna dreaptă avea arcul, pe spate avea o tolă cu săgeți. Pe coapsă i se bălăbănea cuțitul de vânătoare, iar cu mâna stângă ținea sulița de vânătoare căreia îi pusese cel mai ascuțit vârf. El se mișca atent împotriva vântului. Ochii lui cercetau orice umbră, orice arbust din desișul gros pe care-l străbătea.

Deodată s-a oprit. Acolo se mișca ceva!

Iute ca fulgerul a pus o săgeată în arc, dar apoi a scuipat dezamăgit. Era numai o zebra care n-aduce nici un folos vânătorului. Căci carnea de zebra este o jignire pentru orice stomac.

Gândul lui Perembi stătea la un leopard, pentru a cărui blană putea să plătească la piață multe vaci.

El a continuat să se furișeze. Desișul din jurul lui micșora puterea luminii și o făcea să cadă în picățele și dungi. Ochii lui se uitau atent în jur. Chewi, leopardul, putea să se ascundă bine în acest desiș sălbatic. Se putea întâmpla să nu-l descoperi decât atunci când se arunca cu dinții și ghearele lui puternice asupra ta.

Deodată, Perembi a sărit în umbra unui copac și a așteptat nemișcat. Descoperise ceva.

Se uita agitat în față, dar de data asta era numai Twiga, girafa, al cărei corp de abia putea fi recunoscut în umbră. Numai capul i se înălța deasupra copacilor și ronțăia păstăi verzi. Supărat, Perembi și-a continuat mai departe vânătoria.

Iarăși s-a oprit dintr-odată, dar de data aceasta n-a mai fost dezamăgit. A pus în arc săgeata cea mai ascuțită și s-a furișat încet până în spatele unui trunchi mare de copac Buyu. Sulița stătea în apropiere gata de aruncat.

Pe o stâncă la soare stătea Chewi, leopardul.

Perembi a încordat arcul. Ochii îi scânteiau, când a văzut ce animal mare avea în față. Petele se desenau clar pe blana lui întunecată. Avea o blană minunată.

"Este o pradă care merită", se bucura Perembi.

A ținut cu grijă. Săgeata a zbârnâit. Perembi a sărit în față pe cealaltă parte a copacului, având într-o mână sulița, iar în cealaltă cuțitul de vânătoare.

Încordat, gata de salt înainte sau de fugă, a așteptat, apoi a lăsat încet armele jos. Peste față i-a trecut un zâmbet. Săgeata nimerise exact. Chewi, leopardul, era mort. Mușchii lui puternici s-au destins.

Perembi a început să jupoaie marea pisică sălbatică. A încercat cu degetul tăișul cuțitului lui. Ce ascuțit era! S-a gândit cum să taie ca să lase blana cât mai întreagă.

Atunci a simțit instinctiv un pericol. I s-a ridicat părul măciucă. A apucat sulița, s-a întors; și acolo - la nici doi pași, stătea un al doilea leopard.

Perembi era liniștit de tot. Cuțitul lui a sclipit și s-a înfipt într-un mărăcine. A tăiat cu cuțitul o fâșie de coajă, i-a făcut un nod și a prins cu el trupul leopardului - era cel mai mic pe care-l văzuse vreodată - și l-a legat de un copac. Apoi a jupuit animalul cel mare. Când a fost gata, și-a pus blana pe umăr, așa încât capul mare al puternicei fiare sălbatice aproape se târa pe pământ.

El a desfăcut coaja cu care legase micul leopard de copac și l-a pus și pe el pe spate. Cu pași ușori a plecat prin junglă spre casă. Se gândea la câștigul pe care o să-l obțină când o să vândă marea blană și-și imagina câte vite o să poată cumpăra el acum. Sunt un vânător curajos și priceput, se gândea el în sinea lui, și am o avere mare.

Cu un cântec de victorie pe buze a intrat în sat. Oamenii l-au salutat, iar copiii au râs și au țipat de uimire și bucurie. Apoi au văzut micul leopard.

"Iah", au strigat ei. "Ia uitați ce dulce e micuțul. Și ce ochi drăguți are".

Mânuțele mângâiau blana.

"Da", au spus ei, "o să ne jucăm cu el".

Vânătorul a râs și a arătat bătrânilor satului blana prețioasă. Căpetenia, care auzise de succesul lui, a venit să-l salute și i-a lăudat isprava. Apoi a văzut grupul de copii care râdeau. Dintr-odată s-a oprit și și-a ridicat sulița.

"Kah", a zis el, "un leopard mic nu este un animal pașnic pe care să-l ținem în satul nostru. Din leoparzii mici se fac leoparzi mari, și leoparzii mari ucid".

Dar copiii au insistat: "Te rog, nu-l ucide pe micul nostru leopard. Vezi ce ochi blânzi are și cum mănâncă terci din mâinile noastre? Ghearele lui sunt

mult prea mici ca să ne poată răni. Iar dinții lui, privește numai, de abia se văd".

Și vânătorul le-a luat apărarea. "Doar nu se poate întâmpla nimic", a spus el, "e numai un animal mic".

"Desigur", a spus căpetenia, care era în același timp cel mai bun vânător din tribul lui, "dar leoparzii mici se fac mari, și cei mari ucid. Ascultați-mi sfatul și lăsați-mă să-l omor!"

Dar toți i s-au împotrivit.

Zi de zi au hrănit copiii micul leopard cu terci de ovăz, și încetul cu încetul el a crescut. Dinții și ghearele lui au crescut, iar petele întunecate de pe blană au devenit tot mai mari. Dar ochii lui erau tot cei mai prietenoși care puteau exista. Copiii se jucau cu el, și duritatea celor mici nu-l supăra: Ei îl trăgeau de coadă și de urechi, dar ochii lui rămăneau tot prietenoși. Când trebuia să mănânce îi împingeau fără grijă terciul în bot. Dar dinții și ghearele îi creșteau, și la fel petele de pe blană.

Într-o dimineață, căpetenia stătea în fața colibeii lui Perembi cu cuțitul de vânătoare în mână. Prin deschizătură a ieșit afară leopardul deja crescut acum. Căpetenia s-a dat înapoi, cu cuțitul gata de a lovi.

Dar vecinii l-au apucat de braț și au strigat: "Bagă cuțitul liniștit înapoi în teacă, căpetenie! Acesta este leopardul nostru, pe care l-am crescut cu terci de ovăz. El are cei mai prietenoși ochi din toată jungla. Suntem siguri de el. Și copiii noștri se joacă cu el".

Dar căpetenia a clătinat din cap: "Chiar dacă a fost crescut cu terci de ovăz și copiii încă se joacă așa frumos cu el, leoparzii mici se fac mari, și cei mari omoară!"

"Kah", a spus râzând Perembi; a răsturnat animalul cu piciorul și l-a gădilit cu degetul mare de la picior. Animalul torcea tare și se tăvălea de plăcere:

"Ah", a spus el, "n-ai de ce să-ți fie teamă de el. De ceilalți poate, dar nu de el. El a primit doar terci de ovăz ca mâncare". Căpetenia a dat din umeri. "Voi mi-ați auzit sfatul. Ține de firea leoparzilor ca ei să ucidă".

Dar sătenii nu l-au ascultat. Zilnic își hrăneau leopardul. Dinții i-au devenit mai puternici, ghearele i-au crescut, și punctele întunecate de pe blana lui au devenit tot mai multe. Dar ochii lui nu și-au pierdut prietenia, chiar și când îl călăreau patru copii și-l dirijau cu coada.

Unii din sat dădeau din cap și ziceau: "Da, a devenit un animal puternic".

Însă Perembi râdea numai. "Desigur: Dar a fost hrănit numai cu terci de ovăz, nu e nici o sălbăcie în el".

"Micul" leopard mânca terci în cantități mari. Într-o zi, dinții lui au devenit mai mari ca cei pe care vraciul Muganga îi purta la gât. Ghearele lui erau mai lungi și mai ascuțite ca cei mai mari spini din junglă. Coada lui lungă se mișca pașnic, și ochii lui erau cei mai prietenoși din toată jungla.

Apoi, într-o dimineată, copilul cel mai mic al lui Perembi a fugit pe poteca care ducea la izvor. O ramură de mărăcină se ridicase peste drum, și copilul și-a zgâriat piciorul. Sângele se prelingea roșu pe picior în jos, iar din ochi îi curgeau lacrimi mari.

Când a auzit strigătul, Chewi leopardul a alergat într-acolo. Cu limba lui mare a lins piciorul zgâriat. Timp de o secundă, ochii lui au mai fost cafenii și prietenoși, dar deodată în ei a intrat o duritate de oțel. Laba lui mare a vâjâit prin aer, și copilul atins a zburat prin aer în tufiș, prea speriat să mai poată striga.

Chewi, leopardul, s-a întors și s-a îndreptat încet spre casa vânătorului. Mușchii puternici jucau sub blana pătată. Ghearele ascuțite s-au desfăcut. Și-a arătat colții cei lungi cu un mârâit rău. O lucire rece, crudă și vicleană stătea în ochii ca oțelul.

În colibă, Perembi stătea așezat și tăia săgeți noi. În umbră l-a văzut pe Chewi intrând în casă.

"Nenda", a strigat el, "ieși afară!" și și-a aplecat capul ca să netezească un loc aspru.

În aceeași clipă, dinții și labele lui Chewi au sărit asupra lui. Apucat dintr-odată de groază, Perembi a țipat. Mâna lui s-a întins după cuțit, dar puterea fostului "leopard mic", care devenise între timp unul mare, era prea mare. După câteva clipe, mâna a slăbit mânerul cuțitului ascuțit. Perembi, vânătorul, începuse marea călătorie spre străbunii lui.

Vestea s-a răspândit ca vântul prin tot satul. Toți fugeau care încotro și se ascundeau. Micul leopard de altădată hoinărea în puterea și sălbăția lui prin tot satul.

Cu sulița în mână, înaintea colibei lui, căpetenia i-a ieșit în întâmpinare. "I-am avertizat eu", a murmurat el încetișor.

Atunci leopardul a sărit asupra lui. A început o luptă sălbatică pe viață și pe moarte: Căpetenia a fost rănită la mâini, la picioare și la șold. Leopardul însă zăcea în sfârșit mort în sângele lui. Căpetenia și-a strigat oamenii.

"Leopardul este mort. Nu mai trebuie să vă temeți de el. Dar și Perembi este mort. El nu s-a sinchisit de avertismentul meu. Din leoparzii mici se fac leoparzi mari. Iar leoparzii mari omoară totdeauna".

"Această poveste conține o dublă ghicitoare. Cine este leopardul și cine este căpetenia?" Întreabă Daudi.

M`gogo sare în sus:

"Numele leopardului este, păcat`. Căci păcatele mici se fac păcate mari, și păcatele mici, ca și cele mari, omoară. Iar căpetenia este Fiul lui Dumnezeu: Și El a fost rănit la mâini, la picioare și la coaste. El a murit ca noi să fim iertați".

"Da", întărește Daudi, "Biblia spune: `Pedepsa pentru păcatele noastre a fost asupra Lui, și prin rănilor Lui suntem noi vindecați`".

Visul lui M`gogo

M`gogo se uită admirativ la sticlele pline care stau înșirate pe rafturile lungi din farmacie. La masă stă Daudi și numără tablete. Când este gata se uită întrebător la micul african.

"Daudi, spune el "în noaptea trecută a fost la mine în pat Nyani cu maimuțele lui.

"Era o chestie tulburătoare. Îl vedeam stând pe marea stâncă de granit, și cinci maimuți în fața lui. Păreau ca și cum ar sta ghemuite pe creanga unui copac. Dar nu era nici un copac acolo".

M`gogo se oprește și apoi continuă ca și cum ar vrea să se scuze:

"În orice caz nu puteam să văd nici un copac. Și era ca și cum luna ar fi trecut prin trupurile fantomatice ale maimuțelor".

Daudi zâmbește: "Trebuie că ai avut un vis".

Când M`gogo își dă seama că Daudi îl înțelege, continuă:

"Nyani vorbea cu ele. El spunea: `În așezarea celor fără coadă trăiește un vraci. El amestecă pulberi și le varsă într-o sticlă mare. Cei cu pielea fără păr din tribul lui vin și înghit chestia aia, și se strâmbă ca N`gubi care..."

"Kah", a zis Toto, chiar de aceea sunt așa de șireți oamenii". "Fii cuminte", a lătrat Nyani.

Cele cinci maimuți au tresărit și s-au lipit și mai tare una de alta.

Nyani și-a ridicat labele din față.

"În acest sat al celor fără coadă, Daudi spune povești celor care vor să asculte. Printre ei era și unul numit M`gogo, care se simțea foarte prost.

Daudi îi povestește despre tine, Toto, și cum ai fost prins în prostia ta.

Toto părea să fie foarte abătut și-și lungea nervos una din labele de dinapoi.

"Acestui M`gogo îi era tare frică", a continuat Nyani. El a dormit prost și s-a trezit scaldat în sudoare, căci numai gândul la asemenea capcane îl chinuia".

Daudi se uită prietenos la M`gogo: "Ți-ai dat seama că ești un păcătos?"

M`gogo dă din cap numai, de câteva ori. El vrea acum să-și spună povestea și continuă:

"Privirea lui Nyani îl caută pe cel mai apropiat vizitator de pe creanga nevăzută:

"Apoi M`gogo a auzit povestea ta cu nuca de cocos și ce ți s-a întâmplat în mlaștina Matope, Tuku".

Tuku a pălit și și-a mângâiat firele de păr din mustața maltratată. "Este adevărat, Nyani, ideea ta de a mă trage singur din mlaștină nu m-a prea ajutat", a murmurat el. Nyani s-a făcut că nu aude această replică. El era ocupat cu deosebit interes de capătul cozii lui, o linge și o mângâia drăgăstos.

Apoi a continuat: "M`gogo n-a mai avut nici un minut de liniște după povestea ta! I-a mers și lui tot așa într-o chestiune asemănătoare".

"Da", a strigat Titu, maimuțica neagră, "a auzit cumva acest Ffără coadă și despre închipuirea mea proastă că nu există crocodili?"

El s-a uitat înfricoșat peste umăr, ca și cum s-ar fi temut că la lumina lunii ar putea iarăși să-l înghită un bot mare cu dinți îngrozitori.

Nyani a încuviințat grav. "La povestea ta, lui M`gogo aproape că i s-a prefăcut sângele în apă de frică. El credea într-adevăr în crocodili și în ceea ce-i povestise Daudi; dar mai rău era pentru el că din toate acestea nu vedea nici o cale de ieșire. El a încercat să te uite, dar gândul la crocodilul tău îl scutura ca atunci când ai temperatură".

"Tabu", a strigat Nyani unei maimuțe care se legăna pe o creangă. "Încetează odată să-ți mai tot scuipi în mâini. Cred", Nyani era de-a dreptul sălbatic, "că tu ți-ai tăia încă o dată creanga de sub picioare, și-ai fi totdeauna atât de prost să nu te întorci în partea care trebuie!" Atunci Tabu a țipat de frică".

"Da", murmură M`gogo, "atunci visul s-a terminat dintr-odată". Daudi dă din cap. "Și ce-ai făcut?"

"L-am rugat pe Isus să-mi șteargă păcatele, așa cum își șterge Perembi urmele de picioare pe nisip. Știu că El a făcut-o.

M-am gândit la cicatricele de pe mâinile Lui și la răscumpărarea pe care a plătit-o pentru mine la cruce.

Apoi mi-a venit din nou în minte visul meu și toate poveștile pe care ni le-ai spus.

Într-adevăr, dacă acționezi ca maimuțele, nu iese nimic bun din asta".

"Dar, Kah", râde africanul, "ești cu adevărat bucuros când scapi din capcană, din mlaștină și din pericol. Când ai ajuns de partea bună a zidului cel mare intrând pe ușă".

Daudi încuviințează. "Gândește-te că viața cea nouă trebuie să crească!" El arată spre Biblia care stă lângă el pe masă. "Dacă vrei să trăiești fericit, atunci gândește-te la povestea cu leopardul cel mic, și, nu hrăni vulturii! Uită-te mai degrabă la Isus, care ne întărește credința!"

M`gogo dă din cap. El pare să nu mai aibă nici o teamă.